

Fontos a mentális felzárkóztatás

Dr. Hajdúné Kovács Tünde

Végzettsége: alap: pedagógia szakos tanár, további: minősítési- tanfelügyeleti szakértő, közoktatási vezető.

A kollégiumban töltött évek száma: 24 év. 1997-től napjainkig.

Betöltött munkakörei: csoport-vezető nevelőtanár, programgazda, tagintézmény-vezető. Egyéb szakmai megbízatásai: intézményi gyermek- és ifjúságvédelmi felelős, projektmenedzser- szakmai vezető.

Jelenleg: tagintézmény-vezető és programgazda az Arany János Kollégiumi- Szakközépiskolai Programban.

Dr. Hajdúné Kovács Tünde éppen harminc évvel ezelőtt „jegyezte el” magát a pedagógiával. A szolnoki kollégiumban 1997 óta dolgozik. Az eltelt 24 év alatt sok munka- és feladatkörbe „belekóstolt”. Volt kollégiumi csoportvezető, intézményi gyermek- és ifjúságvédelmi felelős, projektmenedzser és szakmai vezető, jelenleg programgazda az Arany János Kollégiumi- Szakközépiskolai Programban, és a Bán úti tagintézmény vezetője.

Kedves Tünde! Mi motivált, hogy ennyiféle feladatkört is bevállaltál, hiszen mind másfajta kihívást jelent?

Munkám során mindvégig arra törekedtem, hogy a kollégiumpedagógia területeit minél jobban megismerjem és mind tanárként, mind vezetőként az eredményességet, a minőségi munkát, a szakmai színvonalat képviseljem és biztosítsam. A kollégiumpedagógia számtalan értékkel bír, ezért szeretném a továbbiakban is a Szolnok Városi Tehetséggondozó Szakkollégiumban a velem együtt dolgozók pedagógiai és szakmai munkáját segíteni. Úgy gondolom, a kollégiumban eltöltött csaknem negyedszázad alatt összegyűlt annyi tapasztalatom, hogy erre még hosszú távon is alkalmas leszek. Ez adja a motivációt, illetve az a tudat, hogy lehetőségem van ezzel a hozzáállással a sokáig rangja alatt kezelt kollégiumpedagógia presztízsét tovább növelni, ami az egész szakmának nagyon fontos.

Elárulhatjuk-e, hogy erre szervezett, legitim formában is törekszel?

Természetesen, nem titkos a dolog. Nemrég adtam le a pályázatomat a Nemzeti Pedagógus Kar területi szervezetébe való jelentkezésre. A jelöltetésemmel, illetve a szakmai képviselési jogosultságommal – amennyiben megkapom a felhatalmazást –, úgy gondolom, sokat tehetek a kollégiumpedagógiáért, a szakma elfogadottságának további erősödéséért, ami nagyon fontos. A szakmai képviselés felvállalásának a kollégiumunkban nagy hagyománya van, mindkét eddigi igazgatónk vállalt ilyen érdekképviselési, nem éppen mindig hálás feladatot.

A szolnoki kollégium legnehezebb „terepe” a Bán úti tagintézmény. Sokféle hozott hátránnyal, a tanulás iránti alulmotiváltsággal, személyiségi, viselkedési problémákkal – de ugyanakkor jól fizető szakmák „megszerzése” iránti vágyakozással – beérkező gyerekek „második otthona”. Az utóbbi években egyre több tanulónál sikerül, igaz nagyon sok munkával, de szép eredményeket elérni. Hűséges vagy a Bán úthoz. Honnan jön ez a kitartás nálad?

Nehéz terepen edződtem. Az érettségi után két évvel egy fogyatékos gyermekeket ellátó intézmény, a karcagi „Gólyafészek Otthon” munkatársa lettem foglalkoztatóként. A sérült gyermekekkel végzett munka nagyfokú önfegyelemre és az emberi értékek mély tiszteletére tanított. A kollégákkal közösen nyári táborokat, kirándulásokat szerveztem a gyerekeknek. Megtanultam a konstruktív pedagógia alapfogásait, az értelmi és súlyos mozgásfogyatékos gyermekek fejlesztési lehetőségeit, ezek határait. Lehetőségem volt a budapesti Autista Segítő Központban szakmai továbbképzéseken részt venni. Ez az időszak nagymértékben hozzájárult a gondolkodásom alakulásához. A karcagi Gábor Áron Gimnázium Egészségügyi Szakközépiskola és Kollégiumban pedig két évig dolgoztam kollégiumi nevelőtanári munkakörben. Nagyon sokat tanultam ott is, mind módszertanilag, mind szakmailag. Vagyis a szolnoki kollégiumba már igen sok tapasztalattal érkeztem, amit a Bán úton jól tudtam hasznosítani.

Programgazdája vagy a tagintézményben működő Arany János Kollégiumi- Szakközépiskolai Programnak is. Sokszor napi szinten kell kezelned olyan aktuális tanulói problémákat, amelyek a legedzettebb gyermek- és ifjúságvédelmi felelősnek is feladnák a leckét. Magam is tapasztaltam – néhány évig kollégád lehettem –, hogy roppant rugalmasan, nagy empátiával kezelted ezeket a helyzeteket. Pedagógusi érzékenységedet jól ötvözöd ugyanakkor a kellő szigorral is, amit a legtöbb, erre rászolgáló tanuló elfogad tőled.

Ez a fajta rugalmasság – ami csak kívülről látszik könnyűnek – valójában igen nehéz feladat, mert a társadalom az utóbbi időben egyre inkább ránk hárítja, hogy a családi nevelő hatást pótoljuk, tehát el kell látnunk a nevelő szerepet. Ez azzal jár, hogy a kollégiumnak minden lehetséges intézkedést meg kell tenni a gyermek érdekében. Az esélyteremtésben is kiemelkedő szerepe van a nevelésnek, a kollégiumnak. A szülők bevonása a gyermekük fejlesztésébe ma már nélkülözhetetlen, bár nehéz feladat. A programba bekerülő gyermekek szociális, mentális felzárkóztatása a legfőbb célunk. Ez szükséges ahhoz, hogy eredményesen tudjanak tanulni. De a tanulmányi előmenetel egymagában nem jelent garanciát egy sikeres élet kialakításához. Sajnos sok esetben a családból hozott szocializációs hátrányok nagyon nagy mértékben akadályozzák a fejlődésüket.

Nem túlzóak az idekerülő tanulók iránti követelmények?

Igyekszünk elkerülni azt a csapdát, hogy esetleg olyan értékrendhez való alkalmazkodást követelünk meg, amiről nincs elég ismeretük és ezzel elkövethetjük azt a hibát, hogy az otthoni környezetükbe való későbbi visszaintegrálásukat gátoljuk, vagy éppen erőltetjük. A kollégium hátránykompenzációs feladatainak ellátásánál alapelv, hogy nevelési módszereinket az egyéni tanulói szükségletekhez, igényekhez igazítjuk. Ha minden sikerül, és a szülőket is megnyerjük támogató partnernek, három év alatt megvalósulhat a legfontosabb cél, a tanuló szakmához juttatása. De visszatérve a kérdés gyermekvédelmet érintő részére, azt kell mondanom: a gyermekvédelem fontosságának megnövekedése egyenes arányban van a családi szintér hatékonyságának csökkenésével. Sajnos a „védelem” szükséglete felerősödött.

A közelmúltban Kiváló Pedagógus Díjat vehettél át. Örültél az elismerésnek?

Igen, mert úgy gondolom, ez a díj a tantestületemnek is szól. Jól működő, szakmailag jó tagintézményt csak úgy lehet létrehozni, ha a kollégák is együttműködnek ebben. Az eredményeinket a többségében hátrányos és halmozottan hátrányos helyzetű tanulókkal való sikeres foglalkozást csak így lehet elérni. Mindehhez kell egy nagyon jó csapat, ami nálunk most adott. Az itt végzett munka mindenkitől fokozott energiát igényel. Büszke vagyok a tantestületemre, remélem hosszabb távon is lesz kitartása munkatársaimnak a sokszor embert próbáló napi feladatok elvégzéséhez.

Köszönjük az interjút!